

— Слушай! слушай, каква мъдрост! — казваше възхитенъ князътъ и почваше да чете съ високъ гласъ:

„... Най-напредъ земята, безъ да бѣде орана, нито сѣта, произведе всѣкакви видове растения и роди влѣчуги, четвероноги и водни животни, както бѣ заповѣдано отъ него, па и такива, които живѣятъ въ водата и въздуха. А самата тая земя и небо и въздухъ и вода и огънь и свѣтлина, заповѣда да станатъ не отъ вещество, и никога не съществуващото изведе отъ небитие въ битие...

— Защо нѣмаме и сега единъ Йоанъ Екзархъ! — възкликна Добромиръ.

Князътъ прелистваше пергаментитѣ съ трескави прѣсти. Хубавото му замислено чело сѣчеше тънка черта. Красотата на прочетеното вълнуваше младото му сърдце, като свято таинство. Духътъ му излиташе въ невѣроятни за възрастта му висини, и често той по цѣли часове блѣнуваше отчужденъ отъ всѣка земна мисль.

— Ето! — каза той — Намѣрихъ го. Слушай, това мѣсто отъ словото за шестия день...

„... Като виждамъ небето, украсено съ звезди, съ слънце и месецъ, и земята съ тревн, па дойда до човѣка, умътъ ми се губи, чуда се и не разбирамъ, какъ въ едно малко тѣло се вмѣстя толкова висока мисль, която обхожда цѣлата земя и възлиза по-високо отъ небесата? Дели е привързанъ този умъ? Какъ ли, като излѣзе отъ тѣлото, минава презъ покрива на стаята, преминава въздуха, минава презъ облацитѣ, слънцето и месеца и презъ всички пояси и звезди, презъ ефира и всички небеса, и тозъ часъ пакъ въ тѣлото се намира?...”

Йоанъ остави листоветѣ и изгледа приятеля си.

— Ето. Такива мъже ще повикамъ около себе си, като стана царъ. Ще пратя млади хора въ Константиновградъ, въ Болоня, въ Палермо, въ всички страни, да събиратъ знания, да се учатъ. Бихъ искалъ да стана втори Симеонъ. При мене да се продължи дѣлото на Йоанъ Екзархъ и всички прочути български книжовници отъ старо време. Ние дадохме писменость на славянитѣ. Ние сме най-будното племе на Хемуса. Съ мъдростъ и благость, съ любве-